

Δεν μου ήταν ευχάριστο το θέ(α)μα, δεν μου ήταν καν οικείο, καθώς ήταν πολύ μακριά από ό,τι έχω μάθει και από όσα έχω συνηθίσει. Ας ξεκινήσουμε όμως με τα νούμερα, διότι αργά ή γρήγορα, εκεί πάλι εκεί θα καταλήξουμε.

Η Ομοσπονδία Μηχανοκίνητου Αθλητισμού Ελλάδας, απέστειλε 200, περίπου, προσκλήσεις σε Μέσα Ενημέρωσης, προκειμένου να τα δια φωτίσει με μια προγραμματισμένη συνέντευξη Τύπου, για τις τελευταίες εξελίξεις που αφορούσαν το [ράλυ Ακρόπολις](#). Επειδή σε διάφορα Μέσα, απεστάλησαν περισσότερες τις μιας, προσκλήσεις, μια λογική αποτίμηση υπολογίζει ότι αφορούσε περίπου 110 διαφορετικούς, αποδέκτες.

Από τους 110, εμφανίστηκαν 24, μια αναλογία περίπου 22%, πράγμα που σημαίνει ότι το υπόλοιπο 78% δεν ενδιαφέρεται, ή δεν προλαβαίνει, ή δεν επιθυμεί, να παραστεί προκειμένου να ενημερωθεί. Ουδόλως αυτό σημαίνει, ότι θα εμποδίσει τους απόντας να αρθρώσουν άποψη.

Στους παρόντες τώρα, υπάρχουν οι εξής φυλές: Οι σοβαροί, οι γνώστες, οι άσχετοι, οι προκλητικοί, οι ακατοίκητοι και οι συνδυασμοί αυτών. Τι σημαίνει και οι συνδυασμοί αυτών; Ότι μπορεί, να κατέχεις σχετικά το θέμα, αλλά επειδή το ρετιρέ είναι ακατοίκητο από γεννησιμιού, οι τοποθετήσεις σου να είναι προβοκατόρικες. Μια άλλη εκδοχή είναι, να είσαι άσχετος και ταυτόχρονα να συνορεύεις με την κατηγορία του δημοσιογράφου – καρχαρία, άρα αυτό που παράγεις είναι επικίνδυνο. Επίσης δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο του «Ο.Φυ.το.Τα.». Τουτέστιν: Όπου Φυσά το Τάμπλετ, όπου τάμπλετ, κάθε είδος παροχής, συναλλαγής, εξυπηρέτησης. Ασφαλώς ενυπάρχουν και οι γνώστες – σοβαροί που σε κάθε περίπτωση διεκδικούν τον τίτλο του αξιόπιστου. Ατυχώς, κατέχουν μειοψηφική θέση.

Αυτά από την πλευρά των προσκεκλημένων. Από την άλλη πλευρά, των οικοδεσποτών έχουμε έναν πρόεδρο που κατέβηκε στην συνάντηση απασφαλισμένος. Ήρθε να περάσει όλα τα χασίματα flat out. Δεν τήρησε το εθιμοτυπικό της διαδικασίας, έκανε κουμάντο μοναχός, και όταν, μοιραία, η συνάντηση έφτασε στις ερωτήσεις, αναγκάστηκε να κατέβει στο επίπεδο κάποιων ερωτώντων, χάνοντας το παιχνίδι της επικοινωνίας.

Η εποχή μας, απαιτεί το επικοινωνιακό να είναι συχνά πιο λαμπερό από το περιεχόμενο. Είναι η ίδια εποχή που ένας σωρός περιττώματα τυλιγμένος με ένα ωραίο αμπαλάζ είναι πιο ελκυστικός από ένα κομμάτι μάλαμα τυλιγμένο σε ένα τσαλακωμένο χαρτί. Είναι η επιπολαιότητα, η αγνωσία των καιρών. Κάποια στιγμή λοιπόν, παριστάμενος τις, περιβεβλημένος με το τίτλο του δημοσιογράφου, μετά από αλλεπάλληλες αντεγκλήσεις, κορυφώνει την ένταση και απευθυνόμενος στον πρόεδρο, θέτει το ερώτημα - σφυριά:

- *Δεν ντρέπεσαι, λίγο;*

Δεν είμαι σε θέση να αποκωδικοποιήσω την τελευταία λέξη. Αυτό το «λίγο». Μου φαίνεται, σαν την δαγκωνιά της φέτας πορτοκαλιού μετά την κατάποση του μουρουνόλαδου. Επίσης είμαι απολύτως βέβαιος, πως αν πολίτης, ομιλούσε δημόσια με το ίδιο ύφος και το ίδιο περιεχόμενο σε πρόεδρο της Λέσχης, πριν το '97, θα είχε καρφώσει τη διαπίστευσή του, την όποια σχέση του με το ελληνικό μότορσπορ, πιο ψηλά από όπου κρέμασε, το '32, την καριέρα του πελώριου, ξανθού Άγγελου Μεσσάρη, ο σχωρεμένος, διατελέσας επί 17ετία πρόεδρος της Λέσχης, Απόστολος Νικολαΐδης.

Και επειδή είπαμε ότι θα ξαναγυρίσουμε στα νούμερα, δόθηκε μεγάλη σημασία στο χρήμα, στα ποσά που πληρώθηκαν από την Ομοσπονδία προκειμένου να κρατηθεί το Δ.Ρ.Α. μέσα στο παιχνίδι το '15, και κάποιος από εκείνους που επικρίνουν σφόδρα την απώλεια του '19, άσκησαν κριτική γιατί πληρώθηκαν, τότε, τα χρέη. Τα χρέη μιας ιδιωτικής εταιρείας, να θυμίσω, η οποία έκανε το προμότερα του αγώνα με κυβερνητικό χρήμα, σε μια Λέσχη που ξεψυχούσε, εν μέσω μνημονίων. Και η Ομοσπονδία πλήρωσε με δικό της, ζεστό, χρήμα, αφού είχε τη ρητή διαβεβαίωση του Δημοσίου ότι θα εισπράξει το ποσόν. Δηλαδή, αν το φάντασμα του Ευγένιου Ιονέσκο ξέμενε από ιδέες, ας έκαμε μια βόλτα από το ποδηλατοδρόμιο να δει, τι εστί θέατρο του παραλόγου.

Κοντά σε αυτά, ας προστεθεί και ένα είδος προγραμματισμένου, ετεροχρονισμένου θυμού. Εννώ ότι οι αιχμηρές ερωτήσεις, η οργή και τα τοιαύτα, από τμήμα του δημοσιογραφικού κόσμου, καθυστέρησαν κατά μια εικοσαετία. Από τότε που το Δ.Ρ.Α. έχανε ολοταχώς τον

χαρακτήρα του. Από τότε που έσβηνε στα service park και στις φιέστες του Ολυμπιακού σταδίου, από τότε που το γυρνούσαν οι εξελίξεις και οι εκσυγχρονισμοί από μια σκονισμένη εμπειρία ζωής σε ένα αγχωμένο Αττικοβοιωτίας. Τότε όμως η πίτα ήταν μεγάλη, η λάμψη σπουδαία, οι δουλειές πηγαίναν καλά και η ιστορία ήταν ξεχασμένη σε ράφι ψηλό.

Ετέθησαν, στην σ.Τ., και άλλα ζητήματα, και ετέθησαν άσχημα, κάπως εισαγγελικά. Ζητήθηκαν οικονομικοί απολογισμοί, αμφισβητήθηκε η τιμιότητα του Δ.Σ. της Ομοσπονδίας και μετά από οξείες εντάσεις, αποχωρήσεις και απόπειρες επικοινωνίας, η ταραχώδης σ.Τ. έληξε, λιγότερο δυσάρεστα από ότι έδειχνε, στο τελευταίο φως του νεφελώδους απογεύματος. Βοήθησαν για αυτό οι ψυχραιμότεροι, τόσο από πλευράς προσκεκλημένων, όσο και από πλευράς Ομοσπονδίας, οι μεγάλες φλόγες έσβησαν, αλλά κανείς δεν γελιέται, οι σπίθες είναι εκεί.

Τις επόμενες μέρες ακολούθησε ο αναμενόμενος κατήφορος από τα μέσα κοινωνικής διαδικτύωσης, όπου οι αντιπολιτευόμενοι επιδόθηκαν με ζήλο, σε έναν συναγωνισμό επιδεικτικής άγνοιας, σοβαρής άνοιας με δόσεις βαρβαρότητας. Δεν ξέρω πως αυτό συμμαζεύεται. Φαντάζομαι ότι με ανθρώπους που επιμένουν να έχουν πρωταγωνιστικούς ρόλους σε θέματα που δεν κατέχουν, ή με όσους το Δ.Ρ.Α. έπρεπε να διατηρηθεί *per mare per terram*, όχι για ιδεολογικούς, ή πατριωτικούς, ή ιστορικούς λόγους, αλλά για ωφελμιστικούς, εμπορικούς, προσωπικούς, δεν συμμαζεύεται.

Ας πάρω και τον ασφαλή ρόλο της Πυθίας, χωρίς τις αναθυμιάσεις από τα ψυχοτρόπα βότανα. Αν λοιπόν, αν, αύριο τα πρωί, βρίσκονταν χρήματα και πολιτική στήριξη και καλύπτονταν κάθε είδους οφειλές και διοργάνωνε η Ο.Μ.Α.Ε. το '20, ένα W.R.C. Δ.Ρ.Α. με σούπερ ειδική στο Σύνταγμα, που θα πέρναγε από τον Λυκαβηττό, με γιγανθοθόνες στο Ολυμπιακό στάδιο, με Historic, με Legends, με κερασάκι Formula-e, με τα ολογράμματα του Erik Carlsson, του Bjorn Waldegaard, του Eugen Bohringer, με δυο S1 για τον Mikkola και τον Rohrl, δυο T16 για τους Salonen και Vatanen και δυο S4 για Allen και Biason για προπομπούς, με απονομή στην Πνύκα με χλαμύδες και κότινο, ε! ακόμα και τότε, δεν θα

ακούγαμε, πολύ, διαφορετικά πράγματα.